

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/57/2016
Identifikačné číslo spisu:	1513210707
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1513210707.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických väzňů 1272/21, Nové Mesto, Praha 1, Česká republika, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému X. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, B., o zaplatenie 1,68,-Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoZm/74/2015-82 z 2. marca 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 1CbZm/97/2013-61 z 23. marca 2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú odmenu vo výške 1,68,-Eur. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nároky zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 10.11.2009 a ktorou sa zaviazal na rad spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. zaplatiť pri predložení sumu 504,-Eur spolu so zmenkovým úrokom 0,25 % denne od 22.08.2010, pričom zmenka bola vystavená s doložkou „bez protestu?“ a s doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia?“. Na rube zmenky je zapísaný nedatovaný indosament na rad žalobcu. V konaní sa žalobca domáhal zaplatenia pohľadávky podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej aj „nariadenie“). Žalobca v konaní žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie zmenkového úroku 0,25 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011 (čo predstavuje sumu 357,84,-Eur), zaplatenie úroku 6 % ročne zo sumy 504,-Eur od 5.11.2010 do 1.06.2011 (čo predstavuje sumu 17,36,-Eur) a zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur.

3. V rámci skúmania podmienok konania v zmysle ust. § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súd prvej inštancie zistil, že nároky z tej istej zmenky si prvý majiteľ uplatnil ešte pred jej

indosovaním proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o. na Stálom rozhodcovskom súde (ďalej aj „rozhodcovský súd“), zriadenom Slovenskou rozhodcovskou, a.s., pričom rozhodcovský súd rozsudkom č. k. SR 00365/11 zo 16. marca 2011 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť istinu 504,-Eur spolu so zmenkovým úrokom 0,25 % denne od 22.08.2010 do zaplattenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 504,-Eur od 5.11.2010 do zaplattenia a trovy konania vo výške 182,71,-Eur, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Citovaný rozsudok rozhodcovského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 4. apríla 2011 a vykonateľnosť dňa 7. apríla 2011. Podľa ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj „zákon č. 244/2002 Z. z.“), doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Vzhľadom na uvedené rozhodcovský rozsudok zakladá prekážku právoplatne rozsúdenej veci, ktorá bráni súdu, aby tú istú vec opätovne prejednal (ust. § 159 ods. 3 OSP).

4. Zo spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 36Er/5643/2012, vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnému X. O., o udelenie poverenia, súd prvej inštancie zistil, že na základe rozhodcovského rozsudku č. k. SR 00365/11 zo 16. marca 2011 ako exekučného titulu, spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. navrhla vykonanie exekúcie. Exekučný súd uznesením č. k. 36Er/5643/2012-38 z 5. novembra 2014, právoplatným dňa 29. decembra 2014, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti zmenkového úroku 0,25 % denne zo zmenkovej sumy zamietol a na vymoženú zvyšnú časť vydal dňa 5. novembra 2014 poverenie. Uznesenie v zamietajúcej časti odôvodnil tým, že exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, keďže dohoda o zmenkovom úroku 0,25 % denne je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi.

5. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozhodcovský súd rozsudkom č. k. SR 00365/11 už žalovanému právoplatne uložil povinnosť, aby prvému majiteľovi zmenky (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.) zaplatil istinu zmenky 504,-Eur, zmenkový úrok 0,25 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do zaplattenia a zákonný úrok 6 % ročne zo sumy 504,-Eur od 5.11.2010 do zaplattenia. Časť toho istého nároku si žalobca uplatnil aj v tomto konaní. Žalobca nebol účastníkom rozhodcovského konania a zmenka bola na neho prevezená nedatovaným indosamentom. Podľa čl. I. § 20 ods. 2 Zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Zb. (ďalej aj „zákon č. 191/1950 Zb.“), pokiaľ nie je preukázaný opak, má sa za to, že nedatovaný indosament bol na zmenku napísaný pred uplynutím lehoty k protestu. V tomto prípade nebolo potrebné preukazovať opak už z toho dôvodu, že samotný žalobca priamo v žalobe uviedol, že zmenku žalovanému na platenie predložil indosant (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.), čím žalobca potvrdil, že ku dňu splatnosti zmenky ešte nebol majiteľom zmenky. Indosament, ku ktorému došlo až po splatnosti zmenky, má podľa druhej vety čl. I. § 20 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. len účinky obvyčajného postúpenia. Žalobca nie je originálnym nadobúdateľom zmenkových práv, iba vstúpil do práv indosanta a je jeho právnym nástupcom. Keďže právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok bráni súdu, aby o zaplattení zmenkového úroku 0,25 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011 a zákonného úroku 6 % ročne zo sumy 504,-Eur od 5.11.2010 do 1.06.2011 opätovne rozhodoval, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu ako neprípustnú zamietol v zmysle článku 4 ods. 4 nariadenia.

6. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že predmetom rozhodcovského konania nebol nárok na zaplattenie zmenkovej sumy vo výške 1,68,-Eur, uplatnený v predmetnom konaní. Žalobca ako právny nástupca prvého majiteľa zmenky má podľa čl. I. § 48 ods. 1 v spojení s § 77 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. právo postihom žiadať od žalovaného zaplattenie zmenkovej odmeny vo výške 1/3 % zmenkovej sumy (v danom prípade zmenková istina bola 504,-Eur), t. j. zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur. Keďže tento nárok bol v konaní uplatnený dôvodne, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplattenie zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa čl. 16 nariadenia, podľa ktorého trovy konania znáša strana, ktorá nemala v konaní úspech. Žalobca mal v konaní len nepatrný úspech a vznikla mu preto povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému. Vzhľadom na to však, že žalovaný náhradu trov

konania prisúdiť nežiadal, súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

8. V priebehu odvolacieho konania podaním z 21.12.2015 žalobca vzal žalobu na zaplatenie zmenkového úroku 0,25 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011 späť v časti týkajúcej sa zaplatenia 0,19 % úroku denne a žiadal priznať úrok len vo výške 0,06 % denne.

9. O odvolaní žalobcu a čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3CoZm/74/2015-82 z 2. marca 2016 tak, že v zmysle ust. § 208 OSP pripustil čiastočné späťvzatie žaloby, rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 1CbZm/97/2013-61 z 23. marca 2015, v časti týkajúcej sa úroku z omeškania v sadzbe 0,19 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011, zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o náhrade trov konania potvrdil. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 OSP v napadnutej zamietajúcej časti a súvisiacom výroku o náhrade trov konania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto časti vecne správny, pretože súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po stránke právnej.

11. Odvolací súd poukázal na ust. § 219 ods. 2 OSP podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie jeho správnosti doplniť ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa vykonávania dôkazov, nakoľko ako vyplýva z obsahu spisu, súd nevykonával dokazovanie, iba si zadovážil podklady nevyhnutné pre posúdenie, či sú splnené podmienky konania v zmysle ust. § 103 OSP, čo musí súd skúmať bez toho, aby to niektorý z účastníkov navrhol. V súvislosti s rozhodcovským rozsudkom preto skúmal podmienky konania, pričom zistil, že vo veci ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa ust. § 159 ods. 3 OSP, čo je súd povinný skúmať ex off.

13. V súvislosti s námietkou žalobcu, týkajúcou sa záveru súdu prvej inštancie o indosovaní zmenky po uplynutí lehoty na protest, odvolací súd poukázal na obsah žaloby, v ktorej samotný žalobca uvádza, že keďže zmenková listina je opatrená doložkou „bez protestu“, indosant nenechal skutočnosť predloženia zmenky na platenie zistiť verejnou listinou, skutočnosť ktorá svedčí o tom, že zmenka bola indosovaná až po uplynutí lehoty na vykonanie protestu.

14. Odvolací súd ďalej konštatoval, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie neporušil ustanovenie čl. 7 nariadenia, keďže uvedené ustanovenie len umožňuje súdu vo veci rozhodnúť aj v prípade, že sa mu nedoručila odpoveď dotknutej strany, avšak z tohto článku a ani z nijakého iného článku nariadenia nevyplýva pre súd zákaz vykonať aj z vlastného podnetu určitý dôkaz napriek nečinnosti dotknutej strany, ak sa mu javí, že uplatnený nárok odporuje zákonom alebo považuje za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, a to bez ohľadu na to, či sa žalovaný v danej veci vyjadril alebo nevyjadril. Za takýto nárok nepochybne treba považovať aj žalobcom uplatnený denný úrok vo výške 0,25 %, ktorý predstavuje 91,25 % - ný ročný úrok. Odvolací súd v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) považoval za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý v tejto časti žalobu zamietol, keďže vôľou účastníkov bolo dohodnúť úrok v sadzbe 0,25 % denne, a nie nižšej, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie. Keďže však dohodnutý úrok dosahuje výšku samotnej istiny, takto dohodnutý úrok je neprípustný pre rozpor so zákonom. Odvolací súd sa tiež stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak by žalobcovi úrok aj patril, tak iba do splatnosti zmenky, kedy podľa čl. I. § 48 zákona č. 191/1950 Zb. a čl. I. ods. 1 bodu 2 v spojení s § 77 mu vznikol nárok na zákonný 6 % - ný úrok. Odvolací súd ďalej poukázal aj na názor vyjadrený Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v stanovisku č. 93, v ktorom NS SR konštatoval, že z nariadenia nevyplýva povinnosť súdu automaticky návrhu

vyhovieť, a to aj v prípade absencie aktivity žalovaného v konaní, pokiaľ súd vzhľadom v návrhu také skutočnosti, ktoré ho povedú k záveru o neprípustnosti návrhu a v tom prípade návrh zamietne, čo vyplýva priamo z čl. 4 bodu 4 nariadenia. NS SR vo svojom stanovisku tiež konštatoval, že je možné aplikovať všetky procesno-právne princípy použiteľné v slovenskom právnom poriadku, vrátane aplikácie znalosti určitých okolností súdu z jeho činnosti a zohľadnenia ochrany slabšieho v konaní, či ochrany dobrých mravov. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa ust. § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v tomto konaní mu žiadne trovy ani nevznikli.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu, a to v časti výroku, ktorým odvolací súd vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok sa týka zamietnutia žaloby o zaplatenie zmenkového úroku 0,06 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011) podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) na pošte dňa 13. apríla 2016 dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, t. j. že sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, pretože rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje ani len základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. V tomto smere poukázal na zjednocujúce stanovisko NS SR č. 2/2016 z 3.12.2015 k výkladu ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, v zmysle ktorého „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva môže ísť o takýto výnimočný prípad len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až vady) najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej, prípadne, ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení OSP neuvedenej.

17. Dovolateľ uviedol, že zmenka bola opatrená doložkou „bez protestu“. Nesúhlasil s právnym názorom odvolacieho súdu, že indosant nenechal skutočnosť predloženia na platenie zistiť verejnou listinou, čo malo za následok, že zmenka bola indosovaná až po uplynutí lehoty na vykonanie protestu a tak mal indosament iba účinky obyčajného postúpenia, čo malo za následok, že bol uplatnený nárok, v prípade ktorého bola daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci v podobe rozhodcovského rozsudku, znejúceho v prospech indosanta. Poukázal na to, že v danom prípade ide o zmenku na videnie s lehotou na predloženie na platenie 4 roky, v dôsledku čoho sa lehota na uplatnenie protestu pre neplatenie spravuje podľa ust. § 44 ods. 3, druhej vety zákona č. 191/1950 Zb. lehotou, ktorá je určená v ust. § 44 ods. 2 citovaného zákona na protest pre neprijatie, pričom protest pre neprijatie podľa ust. § 44 ods. 2, prvej vety zákona č. 191/1950 Zb. musí byť urobený v lehotách určených na predloženie na prijatie. Lehota určená na predloženie na prijatie je upravená v ust. § 23 zákona č. 191/1950 Zb. tak, že je stanovená ako 1- ročná na predloženie zmenky na prijatie od vystavenia s tým, že vystaviteľ túto lehotu môže skrátiť alebo určiť dlhšiu lehotu. Lehota na uplatnenie protestu pre neplatenie je teda rovnaká, ako je lehota určená na protest pre neprijatie, ktorý je zase potrebný urobiť v lehotách určených na predloženie na prijatie a keďže vystaviteľ určil 4 - ročnú lehotu na predloženie na platenie, tak lehota na protest proti neplateniu je obdobne 4 - ročná od dátumu vystavenia zmenky. Odvolací súd v dôsledku vyznačenej doložky „bez protestu“ a neprotestovania mal preukázané, že zmenka bola indosovaná až po uplynutí lehoty na vykonanie protestu. To, že zmenka je označená doložkou „bez protestu“, má však iba ten následok, že majiteľ zmenky je oslobodený od povinnosti protestovať pre neplatenie na zachovanie postihových práv. Oprávnenie urobiť protest však má naďalej. Lehota na protest sa počíta rovnako, ako keby na zmenke nebola doložka „bez protestu“. Lehota na vykonanie protestu však v žiadnom prípade nemohla uplynúť pred indosovaním zmenky, pretože zmenka bola vystavená dňa 10.11.2009, lehota na vykonanie protestu uplynula dňa 10.11.2013, ale indosatár podal žalobu na súd spolu s indosovanou

zmenkou pred týmto dátumom.

18. Podľa názoru dovolateľa je však možný aj taký výklad, že v dôsledku vyznačenia doložky „bez protestu“ žiadna lehota na vykonanie protestu neplynie, pretože jej uplynutie sa v takom prípade nespája so stratou postihu a tak nie je možné aplikovať ust. § 20 ods. 1, druhú vetu zákona č. 191/1950 Zb. Indosatár má nové právo zo zmenky, čo znamená, že jeho nárok nijako nesúvisí s kauzálnym vzťahom medzi zmenečníkom a predchádzajúcim majiteľom - veriteľom. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie z 23. marca 2015, ktorý poukázal na právoplatný rozhodcovský rozsudok v prospech indosanta, znejúci na zmenkový úrok 0,25 %, ktorý považoval za prekážku právoplatne rozhodnutej veci práve z dôvodu, že indosácia mala účinky iba obvyčajného postúpenia.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

20. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu na poštovom úrade dňa 13. apríla 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (zákon č. 99/1963 Z. z.).

22. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

23. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

24. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania (ďalej aj „dovolací súd“), ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (ust. § 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

26. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobcu posudzoval v zmysle ust. § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobca podal dovolanie.

27. Podľa ustanovenia § 236 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

28. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 OSP.

29. V preskúmvanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej

inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa zaplattenia zmenkového úroku vo výške 0,06 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011.

30. Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu zákon vymedzuje v ust. § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 OSP. Naopak, dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné z dôvodov uvedených v odseku 4 a odseku 5 tohto ustanovenia.

31. Podľa ustanovenia § 238 ods. 5 OSP, dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom v obchodných veciach 10- násobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

32. Konanie v predmetnej obchodnej veci o peňažné plnenie, a to zaplattenie zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur (1/3 zmenkovej sumy), zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011 (predstavujúceho sumu 356,58,-Eur za 283 dní omeškania) a 6 % ročného úroku zo sumy 504,-Eur od 5.11.2010 do 1.06.2011 (predstavujúceho sumu 17,23,-Eur za 208 dní omeškania) začalo na súde prvej inštancie dňa 28. marca 2013. Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z. z. bola s účinnosťou od 1. januára 2013 stanovená minimálna mzda 337,70,-Eur, pričom 10- násobok tejto mzdy predstavuje 3 377, 70,-Eur.

33. Predmetom dovolacieho konania je rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 85,58,-Eur (zmenkový úrok vo výške 0,06 % denne zo sumy 504,-Eur od 22.08.2010 do 1.06.2011, ktorý za 283 dní omeškania predstavuje sumu 85,58,-Eur). Keďže predmet dovolacieho konania neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy, pričom sa zároveň jedná aj o príslušenstvo pohľadávky (zmenkovej istiny vo výške 405,-Eur, ktorá bola vystaviteľom už zaplattená, ako to vyplýva z obsahu žaloby), prípustnosť dovolania žalobcu v preskúmvanej veci je priamo vylúčená zákonom (ust. § 238 ods. 5 OSP).

34. Vzhľadom na vyššie uvedené by dovolanie žalobcu bolo procesne prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 OSP prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti (ust. § 242 ods. 1 OSP). V prípade, ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

35. Dovolateľ v dovolaní nenamietal žiadnu vadu konania majúcu za následok prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až písm. e/ a písm. g/ OSP a existenciu takejto vady nezistil z úradnej povinnosti (ex offio) ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

36. Dovolateľ v dovolaní výslovne namietal vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov potrebných pre rozhodnutie súdu a dosahuje tak intenzitu vady v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, t. j. že rozhodnutím odvolacieho súdu mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP (hoci toto ustanovenie zákona v dovolaní výslovne neuviedol). Dovolateľ v dovolaní nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu (ktorý sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie) v tom, že zmenka bola indosovaná až po uplynutí lehoty na vykonanie protestu a indosament tak mal účinky iba obvyčajného postúpenia pohľadávky, čo malo za následok, že v predmetom konaní bol

uplatnený nárok, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté v právoplatnom rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 00365/11 zo 16. marca 2011 (právoplatnosť nadobudol dňa 4. apríla 2011 a vykonateľnosť dňa 7. apríla 2011), znejúceho v prospech indosanta (POHOTOVOSTĚ, s.r.o.), ktorého žalobca je právnym nástupcom, v dôsledku čoho bola žaloba vo zvyšnej časti (okrem priznanej zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur) zamietnutá súdom prvej inštancie a v uvedenej časti následne potvrdená rozsudkom odvolacieho súdu z 2. marca 2016. Zároveň dovolateľ v dovolaní uvádza dva možné spôsoby výkladu lehoty na uplatnenie protestu pre neplatenie.

37. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. Zo znenia zákona „ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom“ vyplýva, že následok v podobe znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania musí byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym procesným postupom súdu, teda s porušením procesných predpisov upravujúcich konanie pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom dáva ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s rozhodnutím súdu alebo s právnym posúdením veci.

38. Dovolateľ sa v dovolaní odvoláva na stanovisko NS SR k výkladu ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (jedná sa o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3.12.2015), z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Ide o výnimočný prípad, keď ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“.

39. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v preskúmvanej veci odôvodnenie rozhodnutia súdov oboch stupňov nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súd vyhovel žalobe o zaplatenie zmenkovej odmeny vo výške 1,68,-Eur a zamietol žalobu ohľadne uplatneného príslušenstva zo zmenečnej sumy (z dôvodu res iudicatae vzhľadom na právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu č. k. SR 00365/111 zo 16. marca 2011). Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, vrátane odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom sa zaoberal aj námietkami žalobcu (ako odvolateľa), ktoré sú totožné s tými, ktoré žalobca uviedol už v konaní na súde prvej inštancie a ktoré odvolací súd považoval za nedôvodné z dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku. Takýto postup odvolaciemu súdu umožňovalo ustanovenie § 219 OSP. Podľa odseku 1 citovaného ustanovenia platí, že odvolací rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a umožňoval dovolateľovi (žalobcovi) zúčastniť sa na úkonoch prvostupňového a odvolacieho súdu. Zo skutočnosti neúčinného uplatnenia práva, ktorá viedla k neúspechu žalobcu v konaní, nemožno bez ďalšieho vyvodzovať odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu,

ale ani súdu prvej inštancie žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, a teda v preskúmvanej veci nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia OSP.

40. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), k uvedenému dovolací súd uvádza, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci predstavuje síce relevantný dovolací dôvod, avšak tento je možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, pričom tento dovolací dôvod sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 OSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci súd neodníma účastníkovi konania možnosť konať a uplatňovať jeho procesné práva v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP (viď uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/112/2001, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003). Teda, ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

41. S poukazom na to, že predmet dovolacieho konania neprevyšuje 10- násobok minimálnej mzdy a súčasne dovolací súd nezistil závažné vady konania majúce za následok prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ OSP, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že dovolanie žalobcu pre jeho neprípustnosť odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP (korešpondujúce ustanoveniu § 218 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s ust. § 243b ods. 5 OSP).

42. O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že v dovolacom konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (ust. § 453 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1, ust. § 262 ods. 1 a ust. § 451 ods. 3 CSP).

43. Rozhodnutie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.